

„Magis” tábor

Nagyon jól sikerült az idén a fogyatékossgal élő felnőttek tábora. A Gondviselés elég segítőt küldött, és többen is hozzájárultak a projekthez adománnyal, süteményekkel. Közülük kiemelném a szentendrei plébánost, az Esperes Urat, Blankenstein György Atyát, a pomázi plébánost, Szakáll Antal Atyát, a plébániai híveket, Pillerné Teri nénit, akitől finom őszi barackokat kaptunk.

Isten fizesse meg a bőkezű adományokat!

A 13 sérült ugyanannyi segítővel négy csoportba volt beosztva. Külön köszönet Becze Adriennek, aki az ápolói feladaton kívül még segítőnek is beugrott. A segítők naponta megosztották az aznapi élményeiket kis csoportokban, amely nagy segítséget jelentett számukra a szolgálatukhoz.

Sokféle programra került sor a tábor alatt: rajzolás, színezés, agyagozás, kuglizás, ugróiskola, bibliai jelenetek eljátszása (teremtés, több gyógyításról szóló történet), szentmise Vízi Elemér jezsuita atyával, tábortűz, tánc és ünneplés, fürdés a Velencei tóban. Részt vehettünk egy természetvédelmi programban is: szabadon engedtünk meggyűrűzött madarakat.

Most azonban hadd jusson szóhoz egy segítő, aki a következőképpen számol be a táborról:

**„Megteremtette tehát Isten az embert
a maga képére;
Isten képére teremtette őt,
férfinak és nőnek teremtette őket...”
Ter1,27**

A hittantáborra már harmadik alkalommal került sor Veronika nővér szervezésében. A Kraxner Alajos (Gyógypedagógiai) intézet lakóival indultunk útnak, hogy sérült barátainkkal eltöltsünk néhány napot a Velencei-tó mellett.

A dilemmánk az volt, hogy hogyan szólítsuk meg őket: mint gyermekeket, vagy felnőtteket?

A programjaink elősegítették az emberek közti együttműködést. Együtt játszottunk, imádkoztunk, mosogattunk, táncoltunk. A biblia- beszélgetésekkor kíséző és kísért egyaránt elmondta a gondolatait, élettapasztalatait, ami által úgy éreztük, hogy egy olyan bizalmi légkör alakult ki, amiben leomlottak a magunk építette gátak és már nem éreztünk különbséget ember és ember között.

Ez hozta meg a választ kérdésünkre: miként is forduljunk feléjük.

Egyszerűen „csak” barátaink lettek és a segítők esti megbeszélésekor rosszul esett sérülteknek, fogyatékosoknak nevezni őket.

Az a tisztelet, amivel egymást kölcsönösen meghallgattuk, megcáfolta azt az előítéletet, hogy a sérült nem egyenjogú tagja a társadalomnak.

Annyi örömet, bátorítást, lelkesedést, elfogadást, figyelmességet, szeretetet kaptunk tőlük, hogy szégyenére válhat az úgymond egészséges embereknek.

Amikor elbúcsúztunk tőlük, a félig megürült buszban érezhető lett a hiányuk. Mi akartunk adni nekik, e helyett többszörösen gazdagodtunk általuk.

...”31 És látta Isten, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó” (Ter 1, 31)

Csobánka, 2009. 08. 28.

Veronika Gabriel

